

„Aha...“ Ema se ani nesnažila zakrýt zklamání v hlase.
„Tak to necháme na jindy.“

„Opravdu?“ Táta žádné zklamání v hlase neměl.

„Jo, jasně, užijte si víkend ve dvou.“ Položila telefon. Na vysvětlování pravdy neměla náladu ani odvalu, takhle je to jednodušší. Právě naplno vkročila do světa dospělých.

„Co to máš s očima?“ zeptala se Jana, když se potkali ráno před barákem.

„Nic.“

Fajn. Jan taky nemá náladu na pravdu. Změnila téma.

„Co mám dělat teď?“

„Co myslíš?“

„No... s Adamem. Mám jít zejtra na ten zápas, teda máme, slíbil, že půjdeš taky, táta nejde kvůli Zdeně... ale co tam?“

„Emičko, prostě budeš jen sama sebou a to bude stačit.“ Sama sebou. Je sama sebou celý život a nepřipadalo jí, že by to lidi okolo ní nějak přivádělo do stavu euforie.

„Už víš, co si vezmeš na sebe?“

„Nevím, protože jsem tyhle věci neměla ve zvyku řešit.“

„Tak ty máš štěstí, že seš povedená, tobě stačí vzít si kalhoty a svetr a zbytek doženeš vlasama, obličejem a sarkasmem.“

„Sám doženeš věci sarkasmem.“

„No tak vidíš.“

„A už mi řekneš, co máš s očima? Jako kdybys brečel.“

„Znáš mě, drama queen, u nás doma je tak bezcitno, že mi stačí vidět upřímnej smích v televizi a brečím.“ Ani teď nebyl čas na pravdu.

Došli před školu a Emě se sevřel žaludek. Nedávno si spočítala, kolik hodin už od první třídy ve škole proseděla. Deset tisíc. Množství věcí, které se tam dozvěděla a které jí jednou v životě nějak pomůžou, by se naučila tak za deset hodin. Neví, proč se šrotí letopočty, proč musí znát sloučeniny vodíku a jak se dělí buňky. Proč jí místo toho někdo nevysvětlí, proč tu všichni každý den vysedávají a ztrácí tisíce hodin života, aby se učili věci, které s ním nemají nic společného. „Já to říkám furt, je to celosvětový spiknutí. Odváděj naši pozornost,“ říkal jí vždycky Jan.

Občas se rozhlídla okolo sebe po třídě a říkala si, jak sakra můžou všichni tak klidně čekat na smrt? Janův únik z reality byly ty jeho milované konspirační teorie, Emin únik z reality byl poslední dny Adam. Uměla se myšlenkami ve vteřině propadnout do vlastních světů a představ, a když náhodou ne, aspoň si zas a znova přehrávala vzpomínky a počítala, jestli je má pořád všechny. Nedávno někde četla, že mozek si ve skutečnosti ty vzpomínky neukládá, ale znova a znova vytváří, což ji děsilo. Tu a tam si vybavila nějakého člověka, třeba kamarádka ze školky. Vždy potřebovala dohledat, co se s dotyčným právě děje, i když neměla potřebu se s ním potkat. Potřebovala setřást z hrudi ten pocit definitivnosti. To nikdy. Kdyby zjistila, že ten člověk už neexistuje a část jejího světa je pryč, připustila by tím smrt a konec. Ale ona smrti pořád o vlások uniká.

Odpoledne volal domů táta. „Hele, Zdenka vymyslela, že bychom o víkendu všichni tři vyrazili někam na výlet, přespali bychom v hotelu, nějakěj wellness a tak, to by bylo fajn, ne?“ Zněl vesele.